

- 3) Clauza 4 din același acord-cadru se opune unei reglementări naționale precum articolul 20 alineatul 1 din Decretul legislativ nr. 75/2017 (astfel cum a fost interpretat prin Circulara ministerială nr. 3/2017, citată anterior), care, deși recunoaște posibilitatea de definitivare a cercetătorilor pe durată determinată din cadrul instituțiilor publice de cercetare – însă numai dacă au efectuat cel puțin trei ani de serviciu până la 31 decembrie 2017 –, nu permite această posibilitate în favoarea cercetătorilor universitari pe durată determinată pentru simplul motiv că articolul 22 alineatul 16 din Decretul legislativ nr. 75/2017 a inclus raporturile de muncă ale acestora, deși întemeiate potrivit legii pe un contract de muncă subordonată, în „regimul de drept public”, în pofida faptului că articolul 22 alineatul 9 din Legea 240/2010 supune cercetătorii din cadrul instituțiilor de cercetare și al universităților aceleiași reguli privind durata maximă pe care o pot avea raporturile pe durată determinată instituite, sub forma contractelor menționate la articolul 24 din aceeași lege sau a indemnizațiilor de cercetare prevăzute la același articol 22, cu universitățile și instituțiile de cercetare?
- 4) Principiile echivalenței și efectivității și principiul efectului util al dreptului Uniunii Europene, în ceea ce privește acordul-cadru citat anterior, precum și principiul nediscriminării prevăzut în clauza 4 din acest acord-cadru se opun unei reglementări naționale [articolul 24 alineatul 3 litera a) din Legea 240/2010 și articolul 29 alineatul 2 litera d) și articolul 29 alineatul 4 din Decretul legislativ nr. 81/2015] care, chiar în prezența unei reglementări aplicabile tuturor lucrătorilor publici și privați, cuprinsă în cele din urmă în același Decret nr. 81, și care prevede (începând cu anul 2018) durata maximă de 24 de luni (inclusiv prelungirile și reînnoirile) a unui raport de muncă pe durată determinată și condiționează utilizarea acestui tip de raporturi în administrația publică de existența unor „nevoi cu caracter temporar și excepțional”, permite universităților să recruteze cercetători prin încheierea unui contract de muncă pe durată determinată de trei ani, care poate fi prelungit cu doi ani în cazul unei evaluări pozitive a activităților didactice și de cercetare desfășurate în perioada trienală respectivă, fără a condiționa nici încheierea primului contract, nici prelungirea acestuia de existența unor astfel de nevoi cu caracter temporar sau excepțional ale universității, permițându-i chiar să încheie, la finalul perioadei de cinci ani, cu aceeași persoană sau cu alte persoane, încă un contract pe durată determinată de același tip, pentru a răspunde aceluiași nevoi care țin de activitățile didactice și de cercetare legate de contractul anterior?
- 5) Clauza 5 din acordul-cadru citat anterior se opune, inclusiv în lumina principiilor efectivității și echivalenței și a clauzei 4 menționate mai sus, ca o reglementare națională [articolul 29 alineatul 2 litera d) și articolul 29 alineatul 4 din Decretul legislativ nr. 81/2015 și articolul 36 alineatele 2 și 5 din Decretul legislativ nr. 165/2001] să înlăture posibilitatea cercetătorilor universitari angajați cu contract pe durată determinată de trei ani și care poate fi prelungit cu alți doi ani [în temeiul articolului 24 alineatul 3 litera a) din Legea 240/2010, citat anterior] de a institui ulterior un raport de muncă pe durată nedeterminată, în lipsa altor măsuri în dreptul italian susceptibile să prevină și să sancționeze abuzurile în utilizarea de către universități a raporturilor de muncă pe durată determinată succesive?

(¹) Directiva 1999/70/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 privind acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat între CES, UNICE și CEEP (JO 1999, L 175, p. 43, Ediție specială, 05/vol. 5, p. 129).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Consiglio di Stato (Italia) la 27 ianuarie 2020 – Autorità di Regolazione per Energia Reti e Ambiente (ARERA)/PC, RE

(Cauza C-44/20)

(2020/C 161/38)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Consiglio di Stato

Părțile din procedura principală

Apelantă: Autorità di Regolazione per Energia Reti e Ambiente (ARERA)

Intimați: PC, RE

Întrebările preliminare

- 1) Clauza 4 din Acordul cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat la 18 martie 1999, care figurează în anexa la Directiva 1999/70/CE a Consiliului la 28 iunie 1999 ⁽¹⁾, trebuie interpretată în sensul că impune ca perioadele de activitate efectuate de un lucrător pe durată determinată în serviciul autorității în funcții care coincid cu cele ale unui angajat de carieră încadrat în categoria corespunzătoare din cadrul aceiași autorități să fie luate în considerare pentru stabilirea vechimii sale în muncă, inclusiv în cazul în care titularizarea sa ulterioară pe post are loc în urma unui concurs public, chiar în prezența particularităților procedurii de concurs care determină, așa cum s-a arătat, modificarea în totalitate a raportului de muncă și nașterea, cu întreruperea continuității raportului acceptată de participantul la procedura de concurs, a unui raport de muncă nou caracterizat prin existența unui act de autoritate privind încadrarea, precum și prin obligații speciale și printr-o stabilitate specifică sporită?
- 2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, vechimea în muncă anterioară trebuie să fie recunoscută în totalitate sau există un motiv obiectiv pentru diferențierea criteriilor de recunoaștere în raport cu recunoașterea în totalitate în considerarea particularităților amintite mai sus?
- 3) În cazul unui răspuns negativ la a doua întrebare, care sunt criteriile pe baza cărora trebuie să se calculeze vechimea care poate fi recunoscută în condiții nediscriminatorii?

⁽¹⁾ Directiva 1999/70/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 privind acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat între CES, UNICE și CEEP (JO 1999, L 175, p. 43, Ediție specială, 05/vol. 05, p. 129).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Bundesverwaltungsgericht (Germania) la 28 ianuarie 2020 – F./Stadt Karlsruhe

(Cauza C-47/20)

(2020/C 161/39)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Bundesverwaltungsgericht

Părțile din procedura principală

Reclamant, apelant și recurent: F.

Pârât, intimat în apel și intimat în recurs: Stadt Karlsruhe

Întrebarea preliminară

Articolul 2 alineatul (1) și articolul 11 alineatul (4) al doilea paragraf din Directiva 2006/126/CE ⁽¹⁾ se opun ca un stat membru pe teritoriul căruia titularului unui permis de conducere valabil în Uniunea Europeană din categoriile A și B eliberat de un alt stat membru i-a fost refuzat dreptul de a conduce autovehicule, ca urmare a conducerii în stare de ebrietate, să refuze recunoașterea unui permis de conducere pentru aceste categorii care i-a fost eliberat persoanei interesate în cel de al doilea stat membru menționat prin intermediul reinnoirii în temeiul articolului 7 alineatul (3) al doilea paragraf din Directiva 2006/126/CE, ulterior refuzului recunoașterii?

⁽¹⁾ Directiva 2006/126/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 decembrie 2006 privind permisele de conducere (JO 2006, L 403, p. 18, Ediție specială, /vol.17, p. 216).